

РЕШЕНИЕ

№ 1601

гр. София, 28.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Г.
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Красимира Г. Г.
като разгледа докладваното от Мария Г. Въззивно гражданско дело № 20221000501335 по описа за 2022 година

САС е сезиран с въззивна жалба от ищцата по гр.д. 13 688/20 г. по описа на СГС. С решение по делото № 260 338/23.01.22 г. съдът, като е установил, че спрямо административен акт – отказ да се отмени отчуждаване на имот, принадлежал на наследодател на ищцата, отчужден за осъществяване на мероприятие, което не е извършено, е бил сезиран административния съд, а той е приел, че жалбата срещу мълчаливия отказ от наследник е недопустима, тъй като правото на отказ от обезщетение, получено при отчуждаване на имот и отмяна на отчуждаването, може да иска само пряко засегнатото лице, носител на собствеността над имота, е отхвърлил предявен от **Р. Г. Г.** иск срещу **Н. АД** с правно основание чл. 108 ЗС.

Недоволна от решението е ищцата.

В жалбата си тя посочва, че СГС е преписал мотивите на административния съд, вместо да осъществи инцидентен съдебен контрол над мълчаливия отказ да се уважи поисканата от ищцата отмяна на отчуждаването. Обосновава виждането си и моли САС, след като направи инцидентен съдебен контрол, да уважи в установителната му и осъдителна част предявения иск с правно основание чл. 108 ЗС. Според ищцата неправилно съдът не е обсъдил доводите ѝ относно владението над имота от ответника и неговата неоснователност.

С отговора на жалбата се утвърждава правилността на първоинстанционното решение. Набляга се на това, че съдебен контрол над мълчалив отказ като форма на ИАА е бил осъществен и производството по контрол над акта е иницирано именно от ищцата. Ищцата е наследила не отчужденото дворно място, а имотът, предоставен като обезщетение на праводателката. Поради това ищцата не е носител на регламентираното в чл. 31 от ЗОС право да иска отмяна на отчуждаването. Доколкото с установителната част от решението се отрича принадлежност на правото на

собственост за ищцата, то съдът е свободен да не разисква осъдителната част в търсената по реда на чл. 108 ЗС защита.

В производството пред САС не са представяни нови доказателства.

При служебна проверка САС установи, че е сезиран с допустима жалба, атакуваща валидно и допустимо съдебно решение.

Дължи се произнасяне с оглед доводите за неправилност на решението.

Въз основа твърденията на страните и в рамките на очертания предмет на проверка, според доказателствата, приобщени към първоинстанционното дело САС приема следното:

Първоинстанционното решение е правилно. То е съобразено със съдебната практика, допускаща контрол над административни актове, в производството по чието издаване страната не е участвала. С оглед на установяването, че именно по жалба на ищцата ВАС се е произнесъл с решение № 3318/07.03.12 г., изключва възможността за гражданския съд да анализира обжалвания административен акт.

Инцидентен съдебен контрол във вложения от ищцата смисъл (чл. 17, ал. 2 ГПК) се допуска при наличие на нищожен административен акт. Незаконосъобразен (нищожен) е административният акт, с неспазена законова форма, нарушена процедура за издаване на акта, несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона. Естеството на сочения като нищожен акт – мълчалив отказ за произнасяне по искане, не позволява да се преценява законосъобразност с оглед гореизброените критерии.

Тъй като не може да се игнорира отказа за отмяна на отчуждаването, а наличието на същото изключва ищцата от кръга на собствениците на имота, които биха могли да търсят защита срещу владетци, искът по чл. 108 ЗС е неоснователен в установителната му част. Това прави ненужно изследването на основанията за владение на ответника и произнасяне по искането за постановяване на осъдителен диспозитив.

Поради извод за правилност на първоинстанционното решение, на основание чл. 272 ГПК, въззивният съд се ползва от мотивите на първоинстанционния.

Липсата на претенция за присъждане на разноски в полза на въззиваемото дружество освобождава съда от задължение да изследва дължимост на разноските за водения процес.

Водим от разгърнатите съображения, САС:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260 338/23.01.22 г., постановено по гр.д. 13 688/20 г. по описа на СГС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____